

Peter Chinitor | Zazourian
works 2000-2008

“Eén jaar na de Bijlmerramp nam Crombag een ‘suggestieve vragenlijst’ af onder omwonenden. Vragen die niet neutraal zijn maar neigen naar een bevestiging, zoals: heeft u de tv-beelden van de crash gezien? Tweederde van alle proefpersonen zei ja, terwijl er van het moment dat het vliegtuig zich in de flat boorde, helemaal geen beelden zijn. Er stond geen amateurfilmer op die plek toevallig opnames te maken.”

“One year after the calamity of Bijlmer, Crombag interviewed the locals through a ‘suggestive survey’. Non-neutral questions which tend to a confirmative answer like “Have you seen the tv-images of the crash?” were asked. Two thirds of the respondents said yes, although there are no images from the actual collision of the plane into the building. There was no amateur film from somebody standing coincidentally at that spot.”

*(‘De kracht van ons krakkemikkige geheugen’, Observant, Jrg. 20, Nr. 30, 13 april 2000)
(Geheugenonderzoek door Hans Crombag | Universiteit Maastricht)*

image{re}building

Beelden vechten om onze aandacht. Dagdagelijks trachten ze ons te verleiden, ons te shockeren of ons –al dan niet terecht- te laten geloven in hun authenticiteit. In dit gevecht om de aandacht, binnen de veelvuldigheid van het aanbod aan beelden, kristalliseert zich uiteraard slechts een minderheid tot iconen, tot “stereotypen van de geschiedenis” (Jameson).

Dikwijls gaan we hierbij voorbij aan het feit dat de beelden sterk cultureel bepaald zijn en dat het waarheidsgehalte op zijn minst betwifelbaar is. Zo bijvoorbeeld roept de naam “Jezus” in het Westen doorgaans wel een min of meer eenduidig beeld op, maar dezelfde “Jezus” wordt in Afrika zwart. Ook de “wetenschappelijke” reconstructie van een afbeelding van Jezus roept vragen op. Een echte betrouwbare afbeelding van Jezus gebaseerd op historische gegevens is steeds een benadering, het is één van de mogelijke gezichten die Jezus zou kunnen hebben gehad.

*Hoeveel geloof mogen we bijgevolg hechten aan de betekenis van beelden?
Het geïconiseerde beeld absorbeert meteen alle waarheid, het grote gelijk.*

En in een tijd waar volgens Baudrillard ons dagelijks leven vervangen is door een netwerk van communicatie zijn we gerechtigd om de verankering van beeldiconen in ons collectief geheugen wat los te peuteren.

De zoektocht naar alternatieve betekenis staat centraal in mijn fotografisch werk. Nu de publieke wereld haar iconen onbelemmerd opdringt aan het individu en onze fysieke werkelijkheid plaats moet ruimen voor een diffuse beeldcultuur zoek ik naar een andere mogelijkheid achter onze collectieve beelden. Ik bewandel hiertoe essentieel twee complementaire wegen.

Eenzijds tracht ik doorheen cadrage en contextualisering de relativiteit of zelfs de leugen van het beeld aan het licht te brengen doorheen haast documentaire reeksen. In Brussels | Marrakech | Peking ⁽¹⁾ werk ik dit thema in diepte uit. Deze reeks licht een hak aan de zogenaamde “waarheidsgetrouwe weergave” die nog steeds als een van de belangrijkste eigenschappen van de (niet-digitale) fotografie wordt toegeëigend. Ook de reeks Nga (2002) taste reeds deze problematiek af.

image{re}building

Images fight for our attention. On a daily basis they try to seduce us, to chock us or –rightfully or not- try to make us believe in their authenticity. In this fight for our attention, within the multiplicity of offered images, only very few of course crystallize into icons, into “stereotypes of our history” (Jameson).

Very often we don’t take notice of the fact that images are strongly determined by culture and that the truth quality can -to say the least- be doubted. In the Western world for example, the name “Jesus” automatically recalls a more or less univocal image, but the same “Jesus” becomes a coloured man in Africa. Even the “scientifically” reconstructed facial traits of Jesus raises questions. A truly trustworthy image of Jesus based upon historical data will always be approximate; it’s one of the possible faces Jesus could have had.

*How strongly can we therefore trust the meaning of images?
The iconized image tends to immediately absorb the truth, the total rightfulness.*

And in a time where according to Baudrillard our daily life is replaced by “a network of communications”, we are entitled to question and slightly undo some of the iconized images of our collective memory.

The search for an alternative meaning is a central issue in my photographic work. Now that the public world imposes her icons without constraint to the individual and our physical reality has to step aside in favour of a diffuse culture of pictures, I look for a different possibility behind our collective images. To reach this purpose I essentially walk two complementary ways.

On the one hand I try to capture the relativity of –or even the lie behind- the images through the framing and context in series with a nearly documentary character. In Brussels | Marrakech | Peking ⁽¹⁾ I analysed this theme in depth. This series provokes the so called “truthful reproduction of reality” still seen as one of the most important characteristics of the (non digital) photography. The series Nga (2002) also explored this very same issue already.

(1)

Sfeerbeelden van Marokko (Marrakech) enerzijds en China (Peking) anderzijds zijn het; vakantieherinneringen, clichés. De drukte van Marokkaanse markten roept geuren op van munt en koriander, tamboerijnen worden driftig aangeslagen. Een Chinese ober grijpt een gelakte eend van een haak; op zijn mond, de eeuwige glimlach. Je bekijkt de foto's haast verstrooid en gaat te snel voorbij aan het relatieve van een beeld. Hoe stevig zitten iconen geworteld in ons collectief geheugen?

Al de beelden werden immers gemaakt in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in de periode 2003-2005.

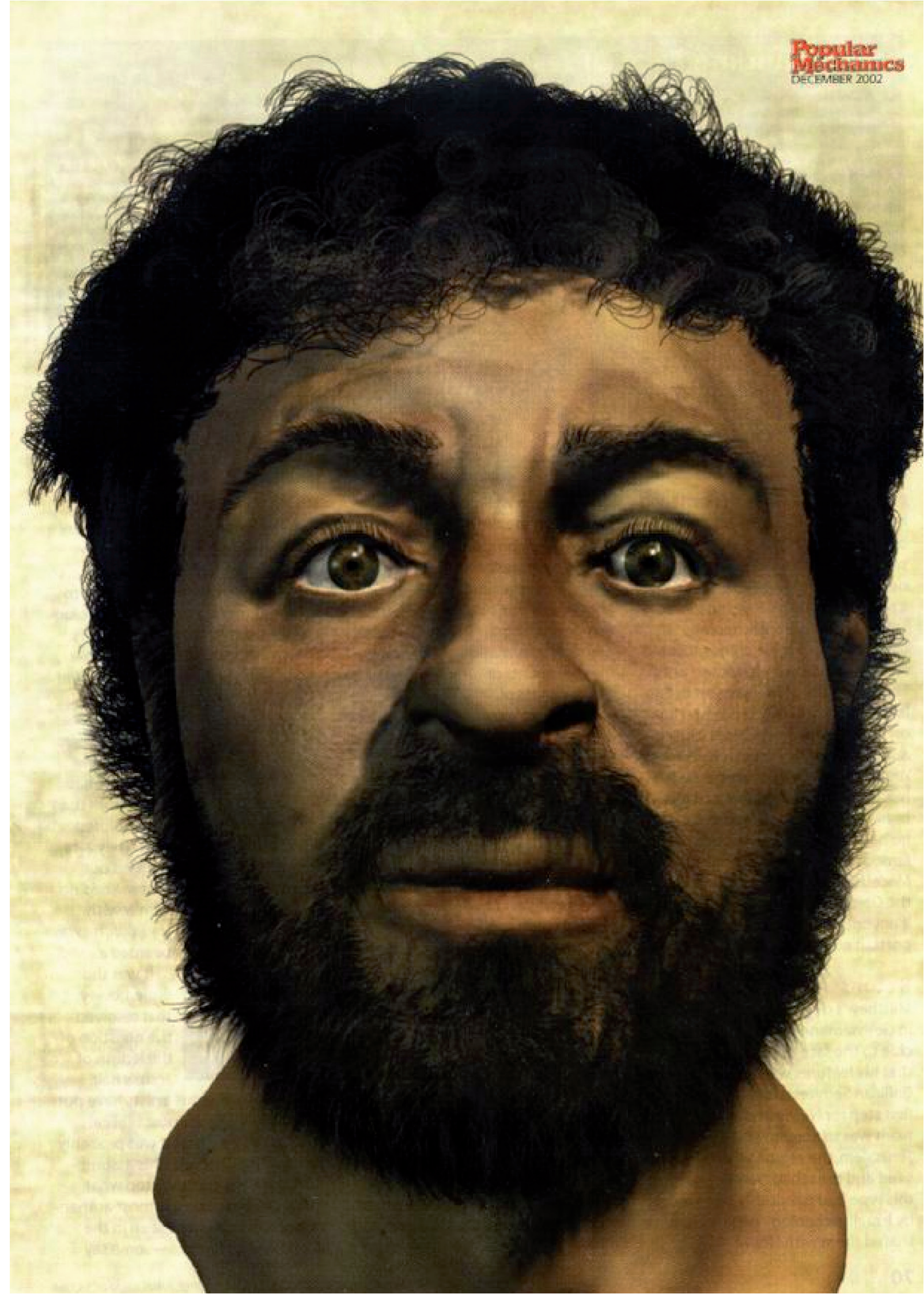
Niets is geënceneerd, gemanipuleerd, er werden geen attributen gebruikt noch karakters toegevoegd.

(1)

Atmosphere of Morocco (Marrakech) on the one hand and China (Peking) on the other hand; holiday pictures, memories from holidays, clichés. The excitement of Moroccan markets recalls the smell of mint and coriander, tambourines are hit enthusiastically. A Chinese waiter lifts a Peking duck from a hook; on his face the eternal smile. One nearly inadvertently watches the pictures and no thought is given to the relativity of images. How strongly are icons rooted into our collective memory?

All these images were made in the Brussels Capital Region during the period 2003-2005.

Nothing is set in scene or manipulated, no attributes were used or characters added.

Anderzijds werk ik rechtstreeks rond de problematiek van transponering van bestaande beelden naar een hedendaagse enscenering waarbij iconen “herbeeld” worden in een hedendaagse setting. Wat ik aanbied is de mogelijkheid tot een alternatief, het doorbreken van het dogma van het icoon. In dit kader past “Io” (2005) en het huidige werk “Grimm”.

Echtheid is niet reproduceerbaar maar uiteraard wel reconstrueerbaar.

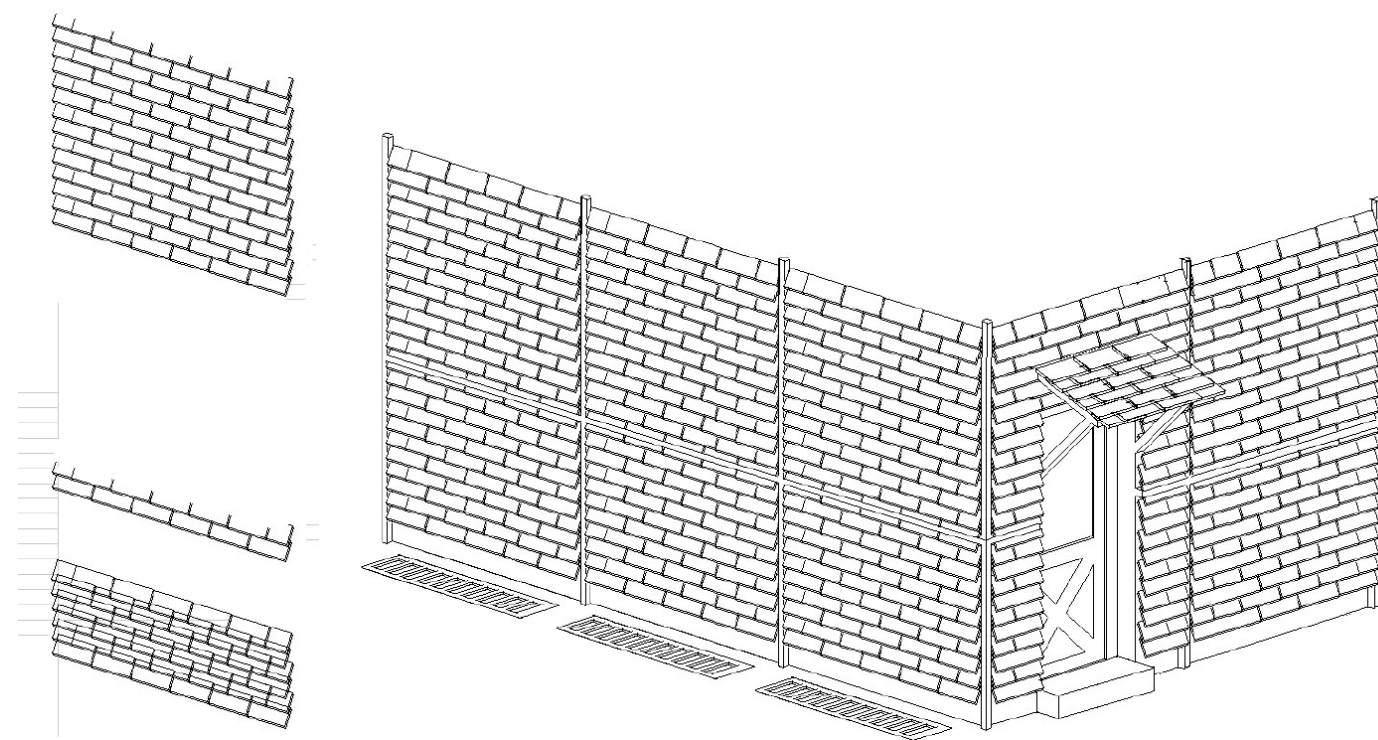
Dit werk refereert rechtstreeks aan “Mercurio y Argo” van Velasquez maar de setting is volledig geactualiseerd en treedt bijgevolg de kijker op een nieuwe, alternatieve wijze tegemoet.

Bijzonder aan de herconstructie van canonieke beelden als dit is de setting van de scènes. Want hoewel ik niet manipuleer in de strikt technische zin –het beeld is direct- steek ik bijzonder veel moeite en toewijding in de compositie van het werk. Het gefotografeerde lichaam wordt gedwongen in het keurslijf van de compositie, gedirigeerd in harmonie met de scène die ze reconstrueert en waaraan ze schatplichtig is.

Al deze aandacht naar het technische, naar het reconstrueerbare, zou de beelden al snel steriel maken en ontdoen van hun polarisatiekracht. Het nieuwe beeld flirt met perfectie en keert het dan de rug toe, weigert te vervallen in een zielloos academisme. Elk beeld wil een verleidend icoon zijn, elk beeld smacht naar de reconstructie van dat icoon, maar tegelijk staat het ook bewust op zichzelf.

Io is schatplichtig aan Velasquez, maar krijgt een nieuwe dimensie. Mercurio heeft nog steeds de erotische kracht van een god maar helm, zwaard en schild zijn ingewisseld voor hedendaagse attributen. Het hier en nu van het kunstwerk worden uitgelicht en daarmee eist Io haar plaats op als verzelfstandigd origineel.

De beelden worden dus niet -nooit- digitaal gemanipuleerd of geretoucheerd. Er worden evenmin testopnames gemaakt, dit teneinde de gaafheid van het gemaakte beeld bewust te verstoren. De kleine toevalligheden die hierdoor een plaats opeisen in het beeld, verhogen door hun onzuiverheid meteen haar authenticiteit, negeren de al te klinische wetten van de perfectie. De kijker wordt aangetrokken tot het sprankeltje toeval waarin de werkelijkheid haar aanwezigheid opeist van het beeld.

On the other hand I work directly on the transposition of existing images into a contemporary scenography, therefore “re-picturing” icons of our collective memory into a present setting. What I offer is the possibility of an alternative, breaking the dogma of the icon. It is within this framework that my picture “Io” (2005) and my latest series “Grim” should be considered.

Reality is not reproducible but obviously it’s re-constructible.

This work refers directly to “Mercurio y Argo” from Velasquez, but the setting is completely actualized and therefore approaches the viewer in a new, alternative fashion.

The reconstruction of canonical images like this one is specific because of the setting of the scenes. Although I never manipulate in the strictly technical sense –the picture is direct- I do put a lot of effort and devotion in the composition of the picture. The pictured body is forced into the mould of the composition, directed in harmony with the scene it reconstructs and to which it owes full gratitude.

All this attention to the technical, to the reconstructable would very quickly lead to sterile images and undo them from their power of polarisation. The image flirts with perfection and then turns away from it, it refuses to become an academic product without soul. Every image tries to be a seductive icon, every image longs for the reconstruction of that icon, but at the same time it stands strong as an image on it’s own. Io owes its existence to Velasquez, but gets a new dimension. Mercurio still has the erotic power of a god but helm, sword and shield have been traded in for contemporary attributes. The here and now of the painting lit up and this way Io claims its position as an independent original.

The images are not -never- manipulated digitally, manipulated or corrected. I never make test pictures, because I consciously want to disturb the neatness of the image. The small coincidental details that become part of the image, enhance the authenticity of the images because of their impurity, they neglect the too clinical laws of perfection.

The attention of the spectator is drawn to the little spark of coincidence in which the reality claims its presence in the image.

Sneeuwitje, Hans & Grietje, de Wolf en de zeven Geitjes en Roodkapje zijn iconen uit de wereld van Grimm. Ook in deze reeks zijn de referenties naar de protagonisten uit de sprookjesiconografie legio maar opnieuw werden verschillende elementen aangebracht die het klassieke beeld verdringen en een eigentijds, geactualiseerd en poëtisch alternatief bieden. Sneeuwitje is een vrouw van deze tijd en heeft de kenmerken vandien. Ze heeft het geel-blauwe kleedje met pofmouwen geruild voor streetwear, haar grafkist is een glazen serre waarin tuinkers in plastic bakjes groeit. Hans en zijn zus zijn nog steeds de getormenteerde onschuld, maar beide kinderen worden geportretteerd in hun hedendaagsheid, dwalend op een braakliggend erf van een, weliswaar peperkoeken, maar onderkomen weekendhuisje. Het geitje is, vluchtend voor de wolf, het berghok ingelopen en verstopt zich tussen de opgestapelde meubelen. Roodkapje is een puber, ‘s nachts dolend langs een anonieme steenweg omzoomd met schaamgroen.

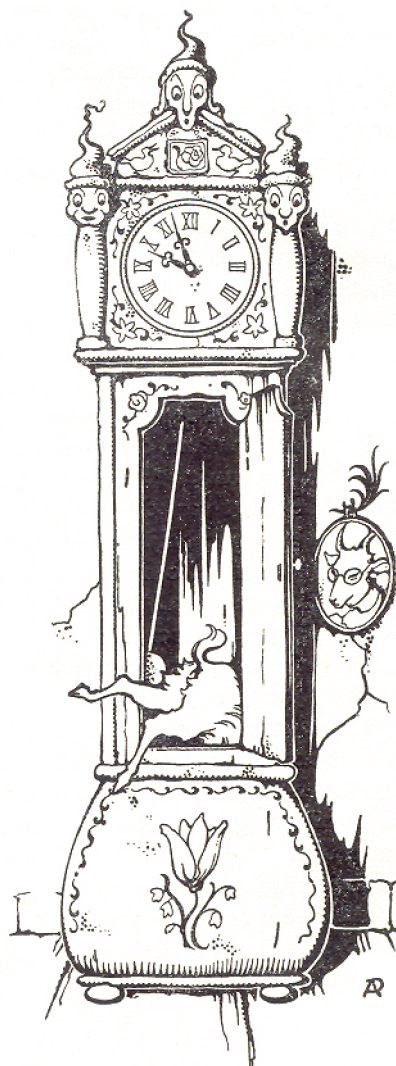
Mythes en sprookjes zijn een fantasmagorische vorm van overlevering van woord maar ook van beeld, wat van hen een bijzonder interessante studieobjecten maakt.

*Waar ligt de oorsprong van dergelijke groteske vertellingen?
Hoe wordt het beeld ervan in ons collectief geheugen opgebouwd?*

Door deze sprookjes op deze manier te portretteren creëer ik een shock met het ons vertrouwde massa-icoon dat we op een haast verstrooide manier herkenden. Het nieuwe beeld geeft ons de mogelijkheid tot een nieuw icoon en verscherpt tegelijk ons bewustzijn m.b.t. het conventionele.

Peter Chinitor | Zazourian

Snow White, Hänsel and Grethel, The Wolf and the Seven little Kids and Red Cap are icons from the world of Grimm. Also in this series, the references to protagonists from the fairy tales iconography are multiple, but as always several elements have been added which disturb the classic image and offer a contemporary, actualised and poetical alternative. Snow White is a woman of today and she has all the characteristics of one. She traded her yellow and blue dress with puff sleeves for street wear, her tomb is a glass house in which garden-cress grows from small plastic containers. Hänsel and Grethel still are the tormented innocence, but both children are portrayed in their everydayness, straying on the land of a weekend house made of bread and cakes. The little goat has run from the wolf into a shed and hides between the randomly piled up furniture. Red Cap is a teenager, straying at night alongside an anonymous national road delimited with pubic green.

Myths and fairy tales are a phantasmagorical form of transmission of word but as well of images. This makes them very interesting study cases.

*Where is the origin of these grotesque tales?
How is the image built up in our collective memory?*

Portraying the fairy tales in this manner I create a chock with the mass icon that we almost recognised inattentively.

The new image gives us a possibility for a new icon and reassesses our conscience with regards to the conventional one.

Peter Chinitor | Zazourian

Evvy

Nathan & Hannah

Caroline

opname
Color Reversal Film | Fuji Provia RDPIII | 120
60x90 back op 4x5” Sinar Technical View Camera,
print
Durst Lambda op Kodak Endura Paper,
afwerking
Mounting op Diasec 3|2,
afmetingen
Evy | 1500x650mm
Nathan en Hannah | 1000x550mm
Caroline | 1000x550mm
Jac | 1000x550mm

credits

labo
ACL, American Color Lab, Brussel
prints & mounting
Authentic Visual Communication, Brussel
zoölogisch preparateursbedrijf
Jac. Bouten & Zn., Venlo (NL)
industrieel ijs
On the Rock, Brussel
voedings rekwisieten,
Collivery, Brussel
entomologie
B.Billen, Brussel

dank aan:
Evy, Caroline, Hannah, Nathan.
Riet, Catherine, Bene, Jhon, Charles, Myriam

meer info op
www.zazourian.com

26

